

דיאלוג מגוון

ליצור סיפור חיים בפגישה

דיקנית הסטודנטים ותקווה ישראלית באקדמיה
תערוכה בנושא רב תרבותיות, בר־אילן 2021

מנהל ודיקן
הסטודנטים
אוניברסיטת בר־אילן

כוח משימה
לומי

יוזמת התערוכה: דיקנית הסטודנטים ותקווה ישראלית באקדמיה
ליווי ועריכת טקסטים: פרופ' נירה משעל, ד"ר ליאת פרידגוט נצר
עיצוב החוברת: רותם בכר
בר־אילן, 2021

דיאלוג מגוון

ליצור סיפור חיים בפגישה

דיקנית הסטודנטים ותקווה ישראלית באקדמיה
תערוכה בנושא רב תרבותיות, בר־אילן 2021

דיאלוג מגוון

התערוכה "דיאלוג מגוון" פותחת הזדמנות להיפגש עם אנשים מרקעים שונים, לגלות את סיפורם ולהתבונן בעוד זוית במארג החיים שלנו, כאן בקמפוס בר־אילן, כמראה של החברה הישראלית המגוונת.

יצאנו לדרך עם "קול קורא" המזמין סטודנטיות וסטודנטים לצאת למסע של מפגשי זהות דרך דיאלוג של הקשבה. 26 סטודנטים וסטודנטיות יצאו למסע, מהם 22 סיימו אותו. המשתתפות והמשתתפים שהתקבלו התחלקו לצמדים, כשבכל צמד מספר/ת ויוצר/ת. בפגישות שקיימו הצמדים שיתפו המספרות והמספרים בפסיפס זהותם האישי, ובהשראת הסיפור גובשו היצירות על ידי היוצרות. תוצרי המסע מקובצים בחוברת זו המלווה את התערוכה.

אישה חרדית פוגשת בחור שחזר בשאלה; גיורת הולנדית שנענתה למודעה בעיתון המחפשת "גוי של שבת בבני ברק" פוגשת מסטראנטית, אף היא גיורת מהולנד; בחורה מהקהילה האתיופית שסללה את דרכה לאקדמיה בעור שיניה פוגשת ציירת צברית, שלא צריכה לדאוג לפרנסתה; בעלי מוגבלות פוגשים אנשים ללא מוגבלות; חוזר בשאלה פוגש קיבוצניקית וחבר הקהילה הלהטבי"ת נפגש עם אישה דתית. אתם פוגשים אותם בקמפוס בר־אילן, אולי אפילו יושבים לידם בביתה, מבלי להכיר את סיפור זהותם המורכב. חלק מהספורים המיוחדים האלה תפגשו כאן בתערוכה.

התערוכה משקפת את האפשרות ליצירת חיים משותפים, דרך דיאלוג והקשבה, ובניסיון להכיר את הזולת. **התערוכה היא ביטוי של מפגש בין אנשים**

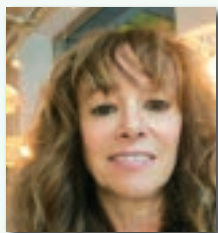
תוך חשיפה לסיפורי חיים מורכבים. במובן זה האומנות מנסה לשקף את המציאות. עם זאת, המפגש בין המשתתפות והמשתתפים, כאמור, לא התרחש באופן טבעי, אלא תוזמן-במכוון כדי לייצר תהליך דיאלוגי. במובן זה, התהליך האומנותי מבקש גם להבנות ולהוביל מציאות, ולייצר הזדמנות לדיאלוג במקום שבאופן טבעי כנראה לא היה מתרחש. ניסינו לייצר הזדמנות למפגש מגוון שיפתח צורה להכרות ולתיקון.

התערוכה, בנויה על שני צירים: **ציר הזהות וציר הדיאלוג** והיא ביטוי לתהליך דיאלוגי שהתגבש בין אנשים מזהויות שונות. המטרה של המפגש היא משולשת: ראשית, לאפשר לנו להכיר. שנית, לחשוף את נקודות העיוורון שלנו, את ההנחות הסמויות והגלויות שאיתן אנו מגיעים למפגש. ושלישית, להזמין את המשתתפות והמשתתפים לקיים דיאלוג עם הזולת. הבסיס לדיאלוג הוא ההכרה בנקודות העיוורון שלנו, בידיעה שאיננו יודעים הכל ולכן עלינו לשאול, להקשיב, ללמוד ולהתנהל יחד עם הזולת.

הסטודנטיות והסטודנטים שהשתתפו בתערוכה הרשימו אותנו ביכולת שלהם לעמוד באחד האתגרים האנושיים הקשים: עימות עם ההטיות הסמויות המוטמעות בנו. פעמים רבות אנו שופטים את בר השיח שלנו מנקודת המבט שלנו ומתוך תפיסות העולם שלנו. בעזרת דיאלוג קשוב ורגיש, הצליחו המשתתפות והמשתתפים להשהות את עצמם מחוץ לסיפור ולהיכנס לעולמו של הזולת, לנקודת המבט שלו, ולשקף אותה ביצירה, גם אם היא גילמה תפיסת עולם שונה לחלוטין משלהן/ם. התרגשנו מניסיון המשתתפות והמשתתפים לעמוד במשימה המאתגרת, הרצופה בנקודות עיוורון, ולהקשיב בסבלנות, בהכלה וללא שיפוטיות, מתוך אהבת אדם ומתוך רצון כן להכיר ולהיפגש.

תודה לכן ולכם שנתתם הזדמנות ליצור מפגשים בין עולמות.
תודה לרוחם בכך על עיצוב החוברת ולוועדת התערוכות ולד"ר אולגה גולדין על העזרה בהקמת התערוכה, ולכח משימה כל התמיכה בפרויקט.

שלכם,

פרופ' נירה משעל
דיקנית הסטודנטים, בר־אילן

ד"ר ליאת פרידגוט נצר
ממונה "תקווה ישראלית באקדמיה"

סיפור הופך ליצירה

בתחילת 2021 מושגים רבים קיבלו משמעות אחרת. הרגשנו שהכל השתנה. עידן הקורונה הכניס פרספקטיבה חדשה לחיינו. מפגשים מאחורי מסך החליפו את המפגש האנושי. מפגש ראשון של 'תקווה ישראלית' לקראת התערוכה התנהל בזום. היינו כשלושים פרצופים קלועים בתוך חלונות, כל אחד בתוך מסגרת משלו. דיאלוג בעידן קורונה הוא שונה, נאלצנו להתמודד עם חלופה לתקשורת בלתי אמצעית, כדי לקיים מידה של אנושיות, שכל כך חסרה לנו. זכינו, למרות הקושי, לקיים במפגשים אלה אי של מציאות חיובית - פגישה רבת משתתפים של סטודנטים מקשת חברתית רחבה, הפועלים לקראת יצירת תערוכה משותפת. שמענו סיפורי חיים שידענו כי יהפכו למציאות חדשה, להתגלמות של תקווה, לקשר אנושי עתידי, פנים מול פנים, בין כתלי האוניברסיטה. המנעד החברתי בחברה הישראלית, הגיוון והעושר הם מעמודי התווך של החברה. עם זאת הרי הם מאתגרים ומחייבים אותנו להיות קשובים לזולת במצבים המגוונים בשגרת חיינו.

התהליך הדיאלוגי שעברנו במסגרת התערוכה הפגיש אותנו, המספרות.ים והיוצרות.ים, עם מגוון תרבויות, חברות, רקעים ושפות. איש איש עם הריחות והצבעים של ילדותו, עם סיפור מוצאו, משפחתו, ועם החבלים הקושרים אותו לעבר האנושי שלו. בסיכומו של דבר כל סיפור אישי קושר עוד חוט אל המציאות המשותפת לכולנו: החיים כאן, בישראל, על אותה חלקת אדמה.

הדיאלוג בין המספרות.ים והיוצרות.ים היה ברוב המקרים דיגיטלי. במפגש הראשון דרך הזום; ישבנו, בבית, במקום הבטוח, והסתכלנו במסך. למדנו את השמות, חפשנו הבדלים ונקודות חיבור. מה סיפור החיים שלה? ואיך תהיה היצירה שלו? בתוך המפגש נוצרו בינינו חיבורים; עיתים בהיסוס, עיתים בהתלהבות, בפרטי ובפומבי. חוויון התלהבות של קשר חדש; קצת פרפרים בבטן וחשש מדחייה; האם היא תבין אותי? האם הוא יכיל את הסיפור שלי?

כל זוג כלל ממספרת ויוצרת, שיצרו לאחר דיאלוג יצירה ייחודית, שעניינה לשקף את סיפורו של המספר או המספרת. כל זוג עבר תהליך עם קצב פנימי ייחודי. היו בינינו זוגות שמצאו נקודות חיבור ונושאים משותפים בקלות, והיו מי שהתמודדו עם קשיים, ועברו תהליך מאתגר כדי להגיע להבנה ולהכלה. בשל תקופת הקורונה, נפגשה הקבוצה פיזית רק לקראת תום התהליך, ועם זאת ניכר היה שגם כקבוצה עברנו תהליך משותף של הכרות והתקרבות. היצירות שלפניכם מבטאות כל אחת בדרכה את סיפור החיים של המספרת, שעובד באמצעות כליה הייחודיים של כל יוצרת. התערוכה כוללת מגוון רחב של מדיות שבאמצעותן גובשו היצירות; אמנות פלסטית, ציור, מייצגים, שירה, אומנות קונספטואלית, סרטונים וצילום. היצירות מייצרות מציאות חדשה, מספרות סיפור חדש - סיפור שמשלב בין נקודת מבטו של המספרת לזו של היוצרת ובעת גם לזו שלכם - הקהל. כל יצירה בנפרד וכולן יחד, מנסות לספר סיפור, מנסות להביע חלק מהפסיפס הנפלא שלנו, ולחשוף את פניה של החברה הישראלית בה אנו חיים.

מקווים שתיהנו מההצצה לתוך חיינו.

אביגיל מאיר ושירי אורון,
בשם כל משתתפי הקבוצה.

ההדרה

1

תיאור היצירה

שתינו, המספרת נורה והאומנית אביגיל, עברנו דרכים ארוכות. שתינו נולדנו בחוץ לארץ, עברנו ממדינה למדינה, משפה לשפה ומתרבות לתרבות. הכרנו מקרוב תרבויות שונות וכל פעם מחדש היינו צריכות להתאים את עצמנו, ללמוד מחדש את המקום שלנו. היינו בדיאלוג בין הדתות השונות ללא הרף: נגענו בנצרות, נגענו באיסלם ונשארנו בסוף ביהדות. היינו גם בדיאלוגים בין שפות: הולנדית, אנגלית, צרפתית, גרמנית, לטינית, אפריקאנס, ובסוף בחרנו בעברית.

אך בעיקר היינו בדיאלוג עם אנשים שונים, וזאת באמצעות השפה. כל אחת בדרך שלה גילתה את חשיבותה של השפה, או כפי שמבטא זאת העיתונאי וסופר האלג'יראי, כאמל דאוד: *C'est pour cette raison que j'ai appris à parler cette langue (Meursault, Contre-Enquête, 2013)* (זה מהסיבה הזו שלמדתי לדבר את השפה הזו, מתוך "מרסו, חקירה נגדית", 2013) מסלול חיינו לימד את שתינו, שאדם חייב כל הזמן להתאים את עצמו. אדם צריך לקחת חלק פעיל ולהיות מעורב בכל מה שקורה סביבו, גם אם לעיתים הדרך קשה ונראה שמתרחקים מהמטרה. מי שלא מסתגל לסביבה, נשאר מאחור ומי שלא לומד לדבר את השפה החדשה כפי שאמר כאמל דאוד – אינו גדל.

שאלת הזהות תמיד מעסיקה אותנו: לא תמיד ברור "מי אני". מה הזהות שלי? מי זו נורה? ומי היא אביגיל? הסתכלנו במראה, נפגשנו פעם ראשונה, התרגשנו. ראינו השתקפות, שמענו הד מול הד, דמות של אישה מול שכנה, יד מושיטה יד, השתקפות שמעבר לגבולות. המיצג האומנותי מראה איך האדם נבנה תוך כדי תקשורת והדברות עם האחר. השפה, כמו שאומר כאמל דאוד, הוא אמצעי התקשורת נושא משמעות, העובר כחוט שני בכל החוויות שלנו. ראינו את האחר בתוך האני, וזיהינו את האני בתוך האחר.

אנחנו הדים בדרך.

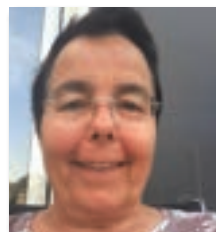
טכניקה

שמן על קנבס 50X70 ס"מ, 4 הדפסים של אמנות דיגיטלית 20X30 ס"מ

מספרת: נורה עובדיה

נולדה בהולנד במשפחה ללא דת, למדה בכלגיה ובדרום אפריקה. הגיעה לישראל בעקבות מודעה בעיתון בה מחפשים "גוי של שבת", התאהבה בדת ובמדינה והתגיירה. עבדה בחינוך המיוחד במשך עשרים שנה והדריכה במסגרות ערביות בכל הארץ. נורה ובעלה מגדלים שני ילדי אומנה עם צרכים מיוחדים. נורה היא דוקטורנטית במחלקה לספרות משווה. המחקר שלה מתמקד בהצגת המונח "זהות" אצל מספר סופרים בני ימינו.

יוצרת: אביגיל מאיר

תלמידה לתואר שני במחלקה STS, מדע-טכנולוגיה- וחברה. במסגרת המחקר היא מתעניינת בקשר בין אמנות לרפואה בימי הרנסנס. אביגיל עובדת בתחום האמנות שנים רבות בטכניקות שונות. כיום עובדת כתרפיסטית באמנות בבית ספר חרדי יסודי. אביגיל נולדה בהולנד והתגיירה בקהילה במקום. אביגיל גרה בחשמונאים, מנהלת אורח חיים דתי ואמא לחמישה ילדים.

כאחורי דלתים סגורות

2

תיאור היצירה

הסיפור של שרמיון מתחיל בילדות בלונדון בסביבה אנטישמית לאם חולה בטרשת נפוצה. השילוב של גילויי שנאה על רקע זהותה היהודית עם הפחד התמידי ממותה של האם על רקע מחלתה הסופנית, יצרה אצל שרמיון פחד וקושי רב לסמוך על אנשים: האם כשתפתח את דלת ביתה ותצא החוצה, יתנכלו לה על רקע יהדותה? האם כשתסגור את דלת ביתה כשתחזור, האם עדיין תקבל את פניה? דלת פתוחה, דלת סגורה. שתיהן הלא נודע.

דלת שונה, אופטימית, נפתחה לשרמיון עם עלייתה למדינת ישראל. כאן, כבר לא פחדה מגילויי אנטישמיות. כאן, כבר יכולה היתה קצת לנשום לרווחה. דלת זו פתחה בפניה דלתות נוספות של השתלבות בחברה והקמת משפחה, לכך הוסיפה עיסוקים ספורטיביים, שפתחו בפניה דלתות משוחררות נוספות, פתחו לה את הנשמה. עבודתה של שרמיון עם האומנית, דיאנה, פתחה לה דלת נוספת, דלת של הקשבה. המתח, הפחד, החששות התמידיות מהלא נודע, תורגמו לדימוי ויזואלי של בד המלפף סביב הראש, מטר ועוד מטר, סוגר, לוחץ, מסתיר, מכביד, נוטל את האוויר, מעמיס את משקלו על הראש ההולך ונעלם בתוך מכבש הבד. העברת הלחץ והפחד לתוך היצירה, שחררה אצל שרמיון את הלחץ הפנימי שלה. תחושת השחרור הזו התחברה לתחושת היצירה של דיאנה.

את עבודתנו זו החלטנו להקדיש לזכרו של צור אלפי, תלמיד של שרמיון, בן 18 במוות, אשר נספה ב-2018 באסון נחל צפית. צור היה דמות בולטת, תלמיד עם לב גדול, שאהב מאוד את מורתו שרמיון. באסון בצפית נהג צור בגבורה עת בחר לסייע לחבריו הלכודים, ושילם על כך בחייו. חסרוננו ממשיך ללוות את המספרת, ומתווסף לאירועי "הנטישה" שחוויתה. את הדלת הזו, של תלמידה האהוב, היא לא מצליחה לסגור.

אנו מקדישות את עבודתנו למשפחת אלפי, ומקוות שתפתח להן דלת של תקווה.

הטכניקה

צילום מבויים. עטיפת הראש נעשתה מחומרים ממוחזרים, בדים שהופעלו עליהם מניפולציית הקשחה באמצעות דבק

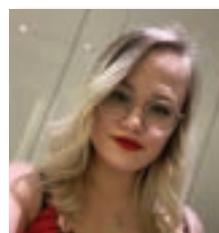
מספרת: שרמיאן לזמי

מורה לאנגלית, לדיפלומטיה ותקשורת ומחנכת,
דוקטורנטית לספרות אנגלית באוניברסיטת בר-אילן.
אמא לשניים וסבתא לשלושה. אצנית בגוף ובנפש.

יוצרת: דיאנה מוריץ

סטודנטית בת 23 לכלכלה ומנהל עסקים, חובבת אמנות
ועבודת יד.

צ'כוי צ'חה כו צ'דש

Renaissance

3

תיאור היצירה

שלושה סולמות : כי השלם גדול מסך חלקיו...(אריסטו)
1. סולם ראשון: סוניה - ילדות ומשפחה בצרפת, בין נצרות ליהדות : בין חגיגות חנוכה לחג המולד, בין חתונות משפחתיות בכנסיה לשבתות בבית הכנסת ובין פילוסופיה צרפתית לפילוסופיה יהודית.
2. סולם שני: ים כחיבור בין צרפת לישראל . על אף השוני הבין תרבותי, יעל סוניה צופה אל הים התיכון המחבר בין עולמות, בין מזרח למערב, בין ישראל לצרפת, בין פיתה לקרואסון, בין חומס לחמאה, בין צבריות לעדינות.
3. סולם שלישי: יעל בישראל. בניית המשפחה, זהות ישראלית המורכבת משלבים קודמים בחיים ומזהויות אחרות כחלק מעשיר ומגוון.
הסולמות בנויים משלבים העוזרים לבנות ולחבר בין עולמות שונים. הטיפוס הוא מאתגר, אך גם חופן בתוכם את ההזדמנות לצמיחה וחיבור בין הרבדים השונים. כך הזהויות הצרפתית והישראלית מתמזגות ביחד ויוצרות זהות חדשה, שלישית, ייחודית ומלאה גיוון.

שלושה צבעים: כחול - לבן - אדום

כדגל צרפת הטומן בחובו את דגל ישראל. סמל לגאווה בשתי הזהויות סולם יעקב - "כי הוא ניצב למטה וראשו מגיע לשמים"
הסולמות הינם סמל לשאיפה ולהתעלות - כמו העץ הם נמתחים מעלה מעלה. הסולמות מסמלים את המעברים השונים של המספרת כשכל שלב נשען על קודמו ותורם לבניית מכלול שלם.
דבורה ויעל, חברו יחד להכנת יצירה המספרת על תהליך של שילוב זהויות עד לבניית זהות חדשה, זהות ייחודית. משל הסולמות והבחירה בעץ כחומר יוצר אינו מקרי. גם הסולם וגם העץ מסמלים תנועה, צמיחה, שורשיות, יציבות וחיבור. זו הזמנה למסע. כל אחד מאיתנו מוזמן עתה לשאת את עינו לשלב הבא בחייו...

טכניקה

שלושה סולמות עץ צבועים ותמונות מודפסות.

**"כי האדם עץ השדה/כמו האדם גם העץ צומח
כמו העץ האדם נגדע..."**

נתן זך

מספרת: יעל סוניה הרמלין

נולדה בשם סוניה בצרפת, לבן של ניצולי שואה יהודים מוינה ובת למשפחה של פרטיזנים קתולים מצרפת. בגיל 12 עברה גיור אורתודוקסי ובחרה בשם נוסף: יעל. כתבה רומן היסטורי על ז'אן ד'ארק.

יעל סוניה מרגישה שייכת לשתי הזהויות: הזהות הישראלית והזהות הצרפתית. מסיימת תואר שני במחלקה לתרבות צרפת באוניברסיטת בר-אילן.

יוצרת: דבורה אדר

אמא לשלושה ילדים מדהימים. שמם מכיל את האותיות "לב" מתוך הרצון שיהיו אנשים עם לב רחב. מנחת קבוצות וסדנאות פוטותרפיה. עוסקת בצילום בנייד. מתוך סקרנות ואהבת אדם היא מתכננת פנימה והחוצה דרך עדשת המצלמה. תלמידת תואר שני בפסיכולוגיה חברתית באוניברסיטת בר-אילן.

בוראות עולמות

4

תיאור היצירה

היצירה בנויה משלושה חלקים המשלבים את החוויה האישית בהקשר לחייה ולתהליך הגדילה וההתפתחות של כל אחת מהיוצרות. היצירה המשותפת כללה תהליך של חיפוש נקודות חיבור בין העולמות השונים של שתי יוצרות. נועה כותבת ומבצעת שירה מדוברת בנושאים שעולים מתוך חוויות החיים. הדר היא יוצרת צעירה שאינה מדברת בקולה עקב תסמונת רט, אך מתקשרת עם העולם ומציירת באמצעות עיניה ומספרת על ילדותה והתבגרותה.

נקודות החיבור בין היוצרות עלו מתוך דימויים, מילים וצילומים ששיתפו זו את זו. נועה – המספרת חיפשה דרך שתאפשר הדדיות ואיזון בין מילותיה הכתובות לבין ציורה של האומנית – הדר, תמונותיה וסיפור חייה. מתוך כך, החליטה להתמקד בכתיבתה בנקודות הדמיון בין שתיהן ולספר בכתיבתה את שתיהן.

השיר "השיר של נועה והדר: בוראות עולמות" נכתב בהשראת "שיר לשירה" של יהונתן גפן שהיווה חיבור בין שתי היוצרות. השיר נכתב 'בהמשכים' – הדר העבירה לנועה רעיונות, מילים, תמונות ודימויים שהתחברו לעולם הדימויים של נועה ובעזרתם נבנה והתפתח השיר.

קטע מתוך השיר

במשחק החיים אנחנו לא תמיד
נעות על קווים ישרים,
אני נעה ונדה בתנועה מתמדת
כמו תלמידה מתמידה
מנסה למצוא את המידה הנכונה
ולחזור תמיד אל הלב,
לציר כוחי,
לציר רוחי,
למצוא את הטוב שבי.

טכניקה

החלק הראשון הוא ציור דיגיטלי שצויר באמצעות עיניה של היוצרת הדר זיסמן בעזרת מערכת מיקוד מבט המחוברת למחשב ובהשראת השיר "שיר לשירה". הציור נקרא: "עיניים מחייכות".

החלק השני הוא שיר שכתבה היוצרת והמספרת נועה לוי וחלקים ממנו מושמעים כשירה מדוברת בסרטון. החלק השלישי הוא סרטון של תהליך היצירה המשלב את קולה של המספרת נועה יחד עם העיניים המדברות של הדר. הסרטון משלב גם צילומים וטקסטים המדגישים את התפתחות היצירה והחיבורים בין היוצרות.

מספרת: נועה לוי

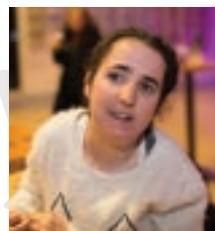
ילידת 1960, בת קיבוץ ניצנים, דוקטורנטית למגדר באוניברסיטת בר-אילן ואומנית שירה מדוברת. השירה המדוברת שאני כותבת ומבצעת עוסקת בחוויות חיים בעבר ובהווה מתוך נקודת מבט פמיניסטית, ומאפשרת לי להתכונן על אירועי החיים, לחקור ולבטא אותם בצורה שירית.

יוצרת: הדר זיסמן

שמי הדר ואני בת 24. יש לי תסמונת רט וקוראים לנו גם מלאכיות הדממה. אני לא יכולה לדבר אבל מפעילה את המחשב עם העיניים וככה מציירת ומתקשרת. אני יכולה לדבר עם העיניים ולספר דברים. יש לי גם תערוכות אמנות וירטואלית באינטרנט עם הציורים שלי

www.hadarzysman.com

כיסופים

5

תיאור היצירה

שלוש היצירות שלפניכם מבטאות געגוע לאנשים אהובים ואוהבים, לתקופת ילדות ארץ ישראלית במושב חקלאי, של רגליים יחפות וחבוקים חמים. געגוע לטבע ולפריחה, לעולם תמים יותר. היצירות משקפות את סיפורן של שלוש דמויות העולות מהטקסט הביוגרפי "Shemot or Exuodus" שכתבה המספרת. הביוגרפיה, מספרת את סיפורו המרתק של הסב, יהודה, דרך עיניה האוהבות של הנכדה – זוהרית. הכיסופים יוצאי הדופן של סבא יהודה לארץ ישראל, כבר בגיל חמש עשרה; החתונה המפתיעה עם אשת חיקו המופלאה, אשת החייל, מז'אנה, ללא היכרות מוקדמת; החיים שבנו יחד בארץ הקודש; ומעל הכל, האמונה התמימה והאיתנה בהשם יתברך והאופטימיות הכנה שנבעה מאמונה זו, שאיתה צלחו את כל המכשולים. הסיפור נפרש לעיני הקורא תוך שילוב קטעי זיכרון אסוציאטיביים על חייה של הנכדה המדהדים את דמויותיהם של סבה וסבתה, : צבעו הכחול של הבית, הפרחים שעטרו אותו הממתקים ששמר הסב לנכדה הקטנה, להמתיק את תלאות החיים. החיבור בין הכמיהה לארץ ישראל לבין הקשר הרגשי העמוק בין הנכדה לסב והסבתא, והפרספקטיבות השונות של החיים-עבר הווה עתיד, שלובות יחד בטריפטיכון המוצג.

תמונה 1: סבתא מז'אנה: החלק הימני, מתאר את הסבתא- כפי שמשתקפת דרך עיני הנכדה, כאישה מאמינה עוצמתית וחזקה, אשר למרות מהמורות החיים שמרה על אופטימיות והיתה עזר כנגדו של הסב, חלק בלתי נפרד ממנו ועם זאת, אדם עצמאי ודומיננטי, עמוד התווך של המשפחה כולה ושל 13 ילדיה ששניים מהם נפטרו בנסיבות מצערות.

תמונה 2: סבא יהודה: בחלק האמצעי- מתואר הסב, חקלאי, המחובר מאוד לארץ-ישראל ופירותיה, איש אדמה ורוח גם יחד. בשל עול הפרנסה של משפחה בת 15 נפשות, לא הספיק הסב בהיותו אב צעיר לבלות עם ילדיו ואת הפערים השלים בקשר עם הנכדה, אשר מתבוננת בו בכמיהה, אהבה וגעגוע.

תמונה 3: בית הילדות: החלק השמאלי- מתאר את הצוהר- החלון המסורג המסמל את הפתח לביתם הייחודי של הסב והסבתא, שהיה צבוע כחול ומצוי בסמוך לבית ילדותה של הנכדה, מעוטר בפרחים מכל עבר. באמצעות החלון ודרכו- מתבוננת הנכדה, בשתי הדמויות האוהבות עליה, ובדמותה אשר מעוצבת בדמותם, באהבת הארץ, באהבת הזולת, ובאמונה שספגה בבית ילדותה, אשר ליוותה, מלווה ותלווה אותה לנצח.

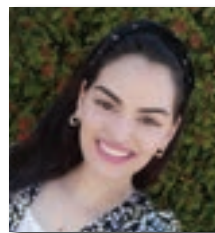

טכניקה

טרפטיכון אקריליק ופחם על קנבס. גדלים: 50X80, 70X100, 50X80

מספרת: זוהרית קרן ישועה

בת 28, ממושב ברכיה, בוגרת תואר שני בספרות אנגלית אוניברסיטת בר-אילן.

יוצרת: שירי אורון

עו"ד ומגשרת בתחום המשפחה, נפגעותי אלימות וזכויות אדם, דוקטורנטית בתוכנית ללימודי מגדר, אוניברסיטת בר-אילן. יו"ר הועדה לסיוע לנפגעותי אלימות במשפחה, לשכת עורכי הדין מחוז ירושלים, אמונית פעילה.

בובות צמ"חה

6

תיאור היצירה

העבודה שלנו בנויה משני מכתבים וקופסה עם 'בובות צמ"חה'. מכתב אחד, המופיע כפוסט בפייסבוק הוא מעין הודעה הנשלחת אל העולם, מדובר המתאר את מצוקותיו בעקבות עזיבת העולם הדתי בו גדל. המכתב השני הוא של דוברת שעונה לאותו איש צעיר ומצרפת למכתבה קופסה של 'בובות צמ"חה'. מטרתן של הבובות להזכיר לו ולכל אדם, שאין הוא לבד בעולם, ושתמיד יש מישהו שיוכל לעזור לו. הבובות מחוברות למחזיק מפתחות כדי שיהיו תזכורת יומיומית לכך שצמ"חה אנושית מבוססת על מעשה של שיתוף עם עוד אדם.

העבודה שלנו היא קונספטואלית בעיקרה והיא גובשה בהשראת 'בובות דאגה' שמקורן בגואטמלה. בובת דאגה, היא בובה קטנה וצבעונית שמקורה עוד בימי המאיה. אדם או אישה, ילד או ילדה, שמתקשים להירדם בשל מחשבות ודאגות יכולים לספר לבובה על הבעיות, ולהניח אותה מתחת לכרית. כך, באופן סמלי, להעביר את הדאגות אל הבובה ולהבטיח שינה רגועה.

הרעיון של בובות צמ"חה עלה לאחר ששמעתי את סיפור חייו של אביאל ונחשפתי לצורך שלו באוזן קשבת, במי שיחלוק עימו את מחשבותיו, דאגותיו ובדידותו. הבובה היא מטאפורה ויזואלית. רציתי לייצר אובייקט שיבטא קשר ושותפות, ובה בעת ימשיך ללוות את הצופים גם לאחר היציאה מהתערוכה. בובת צמ"חה גם היא בובה קטנה וצבעונית והיא מצורפת למחזיק מפתחות כדי שתישאר תמיד קרובה. מטרתה להזכיר לכל מי שנושא אותה את מה שהיה כל כך חשוב לאביאל למסור לכל אחד ואחת – שהוא/היא אינם לבדם בעולם ושצמ"חה היא אקט של מעשה אנושי משותף. לכן הצופים מוזמנים לקחת בובה מארגז הבובות ולהביאה כמתת לאדם שלדעתם זקוק לתזכורת קטנה ואנושית כזו.

השתדלתי ליצור בובות שישקפו (לפחות מכיוון אחד) את המגוון האנושי בחברה הישראלית ולייצג את האוכלוסייה על ידי כיסויי הראש השונים. כמוכן שזהו תיאור המשקף באופן גם רק אופן אחד של ביטוי זהות, בעוד עצמיותו של כל אדם היא תמיד מורכבת וכך גם אופני המבע שלה.

טכניקה

מכתבים מודפסים. הבובות בטכניקה מעורבת: מנקי מקטורות, בדים, חרוזים, צמר, לבד ומחזיק מפתחות.

מספר: אביאל גמליאל

בן 30, גר בראשון לציון.
בוגר תואר ראשון רב-תחומי במדעי החברה
אוניברסיטת בר-אילן.

יוצרת: רותם בכר

בת 50, נולדה בקבוץ שריד, שהשתייך לתנועת השומר
הצעיר. למדה תואר ראשון ושני בחינוך מדעי הרוח
בסמינר הקיבוצים. כיום לומדת לקראת דוקטורט
במחלקה למחשבת ישראל באוניברסיטת בר-אילן.
עוסקת בעיצוב גרפי ובכתיבת שירה ופרוזה.

הברווזון המכוער?

B.A במדעי החברה!

7

תיאור היצירה

היצירה, המורכבת ממספר דימויים היוצרים מעין קולאז', מתארת את סיפורה המרתק של רות: רותי לומדת כבר 8 שנים בקבוצה, לקראת A.B במדעי החברה. אחותה של רותי, ד"ר טובה גנזל, הציעה לאמא שלי לנסות ללמוד בבר-אילן בפרויקט "עוצמות". הדרך לא תמיד היתה קלה ואנשים התייחסו אל רותי לפעמים לא יפה ובחוסר מודעות. מספרת רותי: "הם לא האמינו שאני סטודנטית. למרות כל הקושי, עשיתי את השינוי הזה, כי האמנתי שיום אחד אצליח להגשים את החלום שלי. בשנות הילדות שלי, התחלתי לכתוב יומן. קראתי ליומן "חבר מסוג אחר". כל פעם שאני כותבת בו זה עזר לי במשך השנים, והבנתי שאני לא לבד בעולם. כשאני כותבת דברים ביומן אני מרגישה שמהוו מתוכי יוצא החוצה. האמנתי כל הזמן שאני כותבת יומן, אפילו היום כשאני מסתכלת וקוראת בו, הוא נותן לי הרגשה של מקשיב ומבין אותי. אני לומדת את פרשת השבוע ואומרת דברי תורה, אני כותבת שירים, ההורים שלי אומרים שהלימודים שלי תורמים לי המון."

הודות לפרויקט קיימנו מפגשים משותפים, בהם כל יוצרת נחשפה זו לעולמה של זו. מצאנו קווי דמיון רבים בנינו, שבילים שמתחברים יחד, ודרכם בנינו את קונספט היצירה. במרכז היצירה מופיע דימוי "הברווזון המכוער", המזמין אותנו כצופים מצד אחד להתלבט בשאלת הסטראוטיפים, ובו זמנית מסמל מאבק בדרך להצלחה.

תוך כדי התקרבות ליצירה ניתן לגלות סמלים מעוררי השראה מעולמה של רותי, ולנסות להשתחרר מדעות קדומות. בצידי היצירה מופיע טקסט שנכתב על ידי רותי, כמו כן מופיע ספר התורה המייצג את אמונתה ולימודיה. בתחתית היצירה מופיעים האירוסים, שהינם סמל לאומץ ואמונה, וברקע מתחברים ביחד השבילים המשותפים.

אנו מקווים להעביר מסר אופטימי של הכלה וקבלה, ולהראות שניתן להתגבר על כל מכשול.

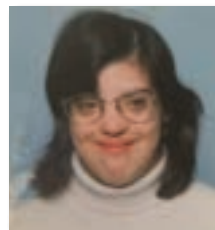
טכניקה

צבעי אקריליק על קנבס, גודל 60x80.

מספרת: רות בראור

בת 43, גרה בישוב אדם (ליד ירושלים), סטודנטית בקבוצת "עוצמות" – שילוב אקדמי בשלוש רמות לסטודנטים עם מוגבלות שכלית עם וללא תסמונת דאון.

יוצרת: גל מוסקוביץ'

בת 24, גרה בחיפה, סטודנטית לחינוך מיוחד ואמנות. אני עוסקת באמנות מגיל צעיר, והיא נמצאת בכל רובד בחיי; החל מלימודי בחטיבה ובתיכון, בהמשך בצבא וכלה בתואר.

כתמים של פרספקטיבה

8

תיאור היצירה

הציור בנוי משני חלקים המשקפים את שני חלקי סיפור חייה של אסתר: "מהשכונה לאקדמיה". בחלק העליון של הציור מופיעה הדמות המרכזית דמותה של אסתר, אישה אמיצה, נחושה ובטוחה בעצמה. האישה מצליחה לפרוץ ולצאת ממצואות השכונה הקשה, המוזנחת, מוכת הפשע ונטולת שאיפות. היא יוצאת ממנה ומצליחה לפרוץ, ולכנות עתיד טוב יותר.

אולם השכונה הקשה, עדיין נוכחת כצללים בחייה. מתחתיה השכונה ממנה באה, רובה מאוכלסת במשפחות שעלו מאתיופיה ונשלחו לשכונה המוזנחת ולמודת הפשע. השכונה משתקפת בציור אפלולי עם דמויות וצללים מנוכרים. אלו מבטאים את תפיסתם השלילית של התושבים אודות עצמם וסביבתם. כל דמות בודדה וחייה לעצמה, בלי תמיכה, בלי תקווה. חלק זה מבטא את המציאות העלובה של השכונה שהפכה ל"חצר האחורית המוזנחת של החברה הישראלית" ומנקזת לתוכה את סטיגמות וחסמים החברתיים.

החיבור בין שני חלקי הציור מבטא את הרצון הפנימי והיכולת להתקדם ולהצליח כנגד נתוני הפתיחה הקשים. אישה אחת הצליחה, אישה אחת יצאה מהשכונה, הלכה ללמוד לבד, ללא תמיכה, היא פרנסה את עצמה בימים, למדה בלילות, לימדה את עצמה איך ללמוד ולשרוד. אישה אחת שבדרכה היוותה מודל והשראה לשכונה שלה. אישה שהמסר שלה: לחבריה לשכונה: "אל תפחדו, תנסו, תתאמצו, יהיה לכם קשה, אבל יש לכם סיכוי להצליח. תמיד אפשר לפרוץ קדימה ולהוציא לאור את היכולות הפנימיות שלנו." אישה שהמסר שלה לחברה: "תסתכלו בחצר האחורית שלכם. אל תתעלמו ממה שקורה שם. זו אחריות גם שלכם". הגוונים והשוני בין בני האדם הם היוצרים שגשוג ביחד נפתח חברה חזקה טובה ומכילה.

אסתר ואני גדלנו בסביבה שונה, למרות זאת ישר התחברנו, מצאנו הרבה במשותף, נהנינו מכל התהליך הרעיונות והרצונות הזרים של שתינו להעצים כל אחת את האישיות המיוחדת שלה ואת פיתוח הכלים והתכונות הטובות שבה גם אם יש שוני. הרצון להיות מקובלים ונאהבים בחברה בלי תווית או קטגוריה מסוימת.

טכניקה

אקריליק על קנווס בגודל: 50X65

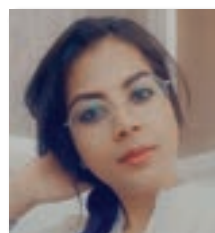
מספרת: אסתר מסקו

בת 29, ישראלית אתיופית גאה. לומדת ניהול מערכות
חינוך קרימינולוגיה ותעודת הוראה.

יוצרת: מוריה רז

מתגוררת בטבריה, סטודנטית לתואר ראשון לניהול
מערכות חינוך וייעוץ חינוכי בקמפוס החרדי בר-אילן.

פְּנִים אֶל פְּנִים

9

תיאור היצירה

ציירתי את המאבק שלי לשמור על פיסת חיים בתוך חוויות של שבר, מוות, אלימות וחודרנות. הגזע הדוקרני מסמל את חוויות החיים הפוצעות. האישה שיושבת היא אני המחבקת ומגוננת על טוב קטן, פיסת חיים, פיסת שמים שקיימת בתוכי – לבל יפגעו גם בה. הרקע הגדול שסביב מבטא את העולם הגדול, את אינסוף האוויר והשמים והטוב שהעולם מציע. למעלה מימין יש כנפיים המבטאות את השאיפה שלי להמריא למרות הכאב.

מרים גדלה בבית בו התמודדו בגבורה עם ילד נכה שלקה בשיתוק מוחין ועם אם חולת סרטן. האם נפטרה כשהיתה מרים בת 15. מרים לא חוותה טוב בחייה. ולא ידעה לבקש אהבה וחמלה. היא נשאה לאדם שלא ראה ולא הבין את מצוקותיה וכאביה. חיי הנישואין פגעו בה והעמיקו את הכאב. כשהיתה ממש על סף קריסה, יצאה לחפש את הטוב האלוקי שהעולם מעלים ומצאה.

כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׂתֵהֶיָּה לוֹ אִיזוֹ מִצָּרִים, לְהִיּוֹת מִשָּׂה עֲצָמוֹ מִתּוֹכָהּ בְּיָד חֲזָקָה, אוֹ בְּחִירֵקֶת שְׁנִים. כָּל אָדָם צָרִיךְ אִימָה וְחֲשֶׁכָה גְדוֹלָה, וּנְחָמָה, וְהִבְטָחָה, וְהַצְלָה, שִׁידֵּעַ לְשֵׁאת עֵינָיו אֶל הַשָּׁמַיִם. כָּל אָדָם צָרִיךְ תַּפְלָה אַחַת, שְׂתֵהֶא שְׁגוּרָה אֲצֵלוֹ עַל הַשְּׁפָתִים. כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׂתֵהֶיָּה לוֹ אִיזוֹ מִצָּרִים לְגָאוֹל עֲצָמוֹ מִמָּנָה מִבֵּית עֲבָדִים, לְצֵאת בְּחֲצֵי הַלַּיִל אֶל מְדַבֵּר הַפְּחָדִים, לְצֵעוֹד הַיָּשָׁר אֶל תּוֹךְ הַמָּיִם, לְרֹאוֹתָם נִפְתָּחִים מִפְּנֵיו לְצַדִּידִים... (אמנון ריבק)

טכניקה

ציור בשמן על קנוואס, גודל: 50x70

מספרת שהיא יוצרת: מרים קרפט

גדלה בבית חרדי בירושלים. מתגוררת בבית שמש, בת 40, אם חד הורית לארבעה מתבגרים. ה"זולת" שמעבר לכביש תמיד העסיק אותה. "הזהות שלהם", "הזהות שלה", "התרבות שלהם", "התרבות שלה". כיום עובדת כרכזת במלגת "נפש יהודי" באוניברסיטת בן גוריון. מלגה העוסקת בזהות יהודית. וכן, מנחת קבוצות לקידום תעסוקתי לנערות בסיכון בחברה החרדית. אוהבת ללמוד על רוחו ונפשו של האדם, עוסקת באומנות ובאמונה. כמו כן, מסיימת בקרוב, בעזרת השם, תואר ראשון בחינוך באוניברסיטת בר-אילן.

כּוּן הַפְּנִים אֶל הַחוּץ

10

תיאור היצירה

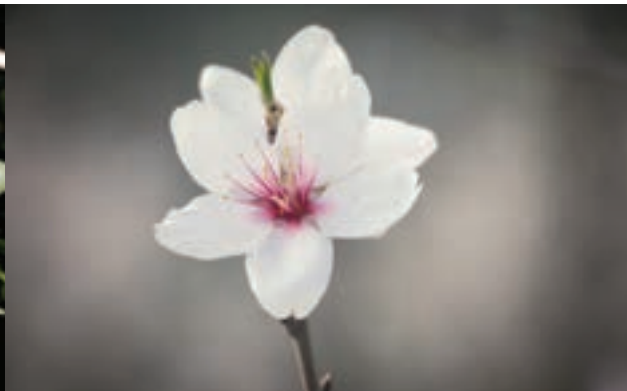
צילום העצים נעשה במכוון מלמטה מה שנותן תחושת איום, חוסר אונים, קטנות. הדגשת קמטי העץ מבטאים שברון לב, כאב, את הלב השורף של אלו העומדים זקוף, גם כשחושך בחוץ ובפנים הכל מתמוטט. וטיפות הגשם המרווה על הפרחים שצולמו מלמעלה מביעים הם את הצער השקט של אלו הנרמסים, הנעלמים, השקופים, שאיש לא רואה את סבלם.

סיפור של תהליך

מרים: תמונתה של רננה הופיעה מולי על מסך הזום לצד דמותי שלי. ככה נפגשנו, שני ריבועים, זו ליד זו, צופות אחת בשניה והאחת בעצמה בו זמנית. מסגרת הזום מסגרה את הדיאלוג שלנו ומסכה אותו, אנחנו צופות בעצמינו נעות, מדברות, מקשיבות ומגיבות תוך כדי שאנחנו צופים בחברתנו למפגש. השאלה חשובה: למי מוסבת תשומת הלב שלי במפגש? אל עצמי? או אל רננה שמולי ולצידי? רננה משדרת: "נעורים", "רעננות", "אופטימיות" ואולי גם "עדינות" ו"שבריריות". ואילו אני כאב. אני רוצה להציע לה טוב ותובנה על עולם מתוך השריטות שחרצו החיים בנפשי. השיתוף כואב לי. פוחדת ונזהרת על רננה לבל יאבד לה האמון בטוב. עוצרת דמעות, מדגישה אור ותקווה, קצת שליטה בתוך סיפור השברים הרודפים. רננה שולחת תמונות מקסימות של פרחים. כל כך יפים! עדינים ורכים, ומלאי חיים. התמונות מוארות מלאות אסתטיקה, רוח ועדינות. תמונותיה משקפות אותה. ואיפה אני? בסיפור שלי, אין יופי או עדינות. רק כאב. האם תסכים רננה לנסות שוב לתפוס את הכאב? **רננה:** את מרים פגשתי מלאה באמונה, יודעת להסתכל על הייסורים, ולהביט להם בעיניים. דרכה למדתי גם אני לגעת בכאב, ללטף את הפצעים. התהליך היה קשה, עמוק ומלמד. מלווה בענווה, חיבוק, יגון ושמחה. **"הכאבים התגוללו בתוך הלב כמו אבני חצץ קטנות"** (איריס אליה כהן) ואני למדתי דרכה לחיות את הכאב ולהפוך אותו לגל עד ולזיכרון. בין הגרסה הראשונה לשניה ניתן לראות את שינוי נקודת המבט, מהאופטימיות והצמיחה אל עומק הכאב והצער, את העיסוק בשריטות העמוקות ואת הטיפול בפצעים.

טכניקה

צילום מטופל בתוכנת לייטרום.

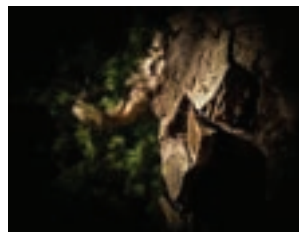
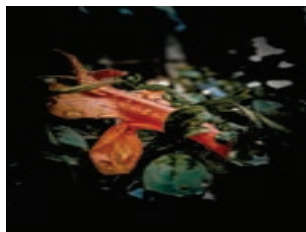
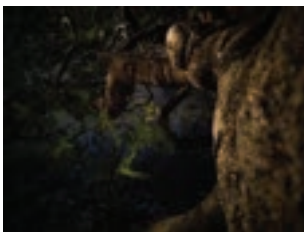
מספרת: מרים קרפט

גדלה בבית חרדי בירושלים. מתגוררת בבית שמש, בת 40, אם חד הורית לארבעה מתבגרים. עובדת כרכזת במלגת "נפש יהודי" באוניברסיטת בן גוריון. מנחת קבוצות לקידום תעסוקתי לנערות בסיכון בחברה החרדית. תלמידת תואר ראשון בחינוך באוניברסיטת בר-אילן.

יוצרת: רננה ארלן

בת 22 גרה בקרית מלאכי. מאז ומתמיד אהבה את הטבע. את קסמו ומגע של התום שבו. לומדת פסיכולוגיה ותקשורת באוניברסיטת בר-אילן.

נושא הדגל

11

תיאור היצירה

היצירה מציגה את סיפורו האישי של המספר בצבעי שמן על קנבאס. אלי נולד וגדל בבית מרוקאי ומסורתי בעיר מעלה אדומים. במשך שני עשורים חי את חייו בארון מתוך חשש להתמודד עם זהותו המינית. במהלך שירותו הצבאי כקצין לוחם בחיל ההנדסה הוא התפתח, התבגר וקיבל את האומץ להתמודד עם היציאה מהארון. לאחר היציאה מהארון בער בו הרצון להשפיע. במהלך לימודי התואר הראשון בחר לפעול במסגרת אגודת הסטודנטים, הקים תא גאה במכללה והחל להתנדב באגודה למען הלהט"ב. למרות שלמד עיצוב פנים בחר לעסוק בתחום החינוך הבלתי פורמלי ועם סיום התואר נכנס לתפקיד רכז קהילה ונוער להט"ב בעיריית ראשון לציון – תפקיד חדש שזכה ליצור, שלא היה קיים קודם לכן ברשויות מקומיות. במקביל לתפקיד המקצועי, אלי התקדם בשירות המילואים וכיום מכהן בתפקיד מפקד פלוגת הנדסה. המניע האישי של אלי הוא הרצון לקחת חלק משמעותי בחברה הישראלית, להשפיע עליה ולהגביר את ההקשבה, ההכלה וקבלת השונה. בחרנו להציג ביצירה את דמות המספר כנושא הדגל, המנהיג, המוביל אחריו אנשים ונשים. זהותו השלמה של המנהיג מורכבת ממגוון זהויות שונות ומגוונות, ולכן בחרנו להכניס ליצירה שלושה דגלים: דגל ישראל, המייצג את זהותו הישראלית הציונית, דגל הגאווה, המייצג את זהותו האקטיביסטית הגאה, דגל חיל ההנדסה, המייצג את זהותו הפיקודית הצבאית. מאחורי דמותו של המספר ניתן לראות את העיר מעלה אדומים, העיר בה נולד המספר וברקע את הרי יהודה. החולצה הכתומה מייצגת את העיר ראשון לציון, בה מתגורר המספר כיום. במהלך יצירת העבודה עברנו תהליך משמעותי. כל אחד מאיתנו מגיע מרקע שונה ומגוון, רעיה מהמגזר החרדי ואלי מהמגזר החילוני. הרגשנו שהמפגש האנושי בינינו יצר הזדמנות נפלאה לדו שיח והכרות עם עולם חדש שעוד לא יצא לנו להכיר. במפגשים נהלנו שיח מכבד תוך הקפדה על פתיחות, כנות ועבודה משותפת שאפשרה לנו לנהל דיוני עומק, וקבלת החלטות תוך העצמה אחד של השנייה.

טכניקה

שמן על בד. גודל 60X40 ס"מ

מספר: אלי ביטון

אקטיביסט, ישראלי, ציוני, מזרחי, גאה.
בן 30, מתגורר בראשון לציון עם בן זוגו עתיר. בוגר תואר ראשון בעיצוב פנים, במסלול האקדמי המכללה למינהל. סטודנט לתואר שני במדעי המדינה באוניברסיטת בר-אילן. רכז קהילה ונוער להט"ב בעיריית ראשון לציון. חבר ועד מנהל באגודה למען הלהט"ב. מפקד פלוגת הנדסה במילואים.

יוצרת: רעיה מרי

אמנית, פמיניסטית, פעילה חברתית.
בת 29, אשת חינוך, מתגוררת בבני ברק. בוגרת תואר ראשון במנהיגות וניהול מערכות חינוך, אוניברסיטת בר-אילן. סטודנטית תואר שני בלימודי מגדר, אוניברסיטת בר-אילן. יוצרת בצבעי שמן ציורי דיוקן ונוף.

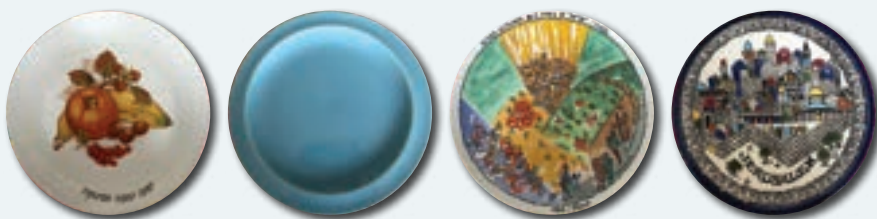
השלם גדול מן חלקיו

12

תיאור היצירה

כל אחת מהצלחות מייצגת דרך חיים שונה המצטרפות לפסיפס משפחתי אחד: חרדים, חילונים, אתאיסטיים, חב"ד, וחילונים-מסורתיים. הצלחת השלמה במרכז מייצגת את ירחן שגדלה ופרחה בסביבה מגוונת והייתה לה את האפשרות לראות ולחוות מקרוב מגוון רחב של אורחות חיים. הפרח הגדול מייצג את ההרמוניה שהמשפחה הגיעה אליה למרות השברים הרבים ששונים באופן מהותי אחד מן השני. הפרח היא ביטוי לארוחת השישי המשותפת שהמשפחה מקיימת. בצורה מעט כאוטית יש מקום לכולם: יש מקום לדעות של אתאיסטים שמבטאות רצון לשוויון מגדרי בלשון התפילה וגם מקום לדת "המבקשת" קוד לבוש בסיסי בארוחה או נורמות התנהגות כגון כיבוי טלפונים. השימוש בצלחות בא לסמל להכלה. הכלה מחשבתית והכלה תקשורתית שהן אבני היסוד בשאיפה למימוש אחווה בחברה רב תרבותית ובתא משפחתי בפרט.

המספרת מעידה שהפרייקט היווה עבודה מראה. דרך הניסוח של נוף ילדותה גרם לה להעריך את משפחתה ואת "הקסם" שגדלה לתוכו. המספרת מאמינה שהדרך בה גדלה הובילה אותה להיות מסוגלת להכיל את המורכבות שיש באנשים, את הרצון שלהם לשמר על מסד האמונות הפרטי שלהם ויחד עם זאת להבין את הרצון של האדם השני לשמר את מסד האמונות שלו. המספרת מאמינה בלב שלם שיכולת ההבנה וההכלה אינן מולדות אלא נרכשות. אם כחברה נוכל להפחית את החשיבות של עקרונות רחבים לטובת "שלום בית" מתוך קבלה שכך החיים של כל אינדיבידואל יהיו נעימים יותר, אז תוכל להתגבש בתוכנו ראית הטוב, החמלה וההכלה.

טכניקה

פסיפס משברים של ארבע צלחות, על דיקט בגודל 65x85 ס"מ

מספרת: ירדן אור

בת 26, סטודנטית שנה ג' בתוכנית משולבת לתואר ראשון ותואר שני במשפטים באוניברסיטת בר-אילן, חונכת סטודנטיות שנה א' מהמגזר הערבי בפקולטה למשפטים ומורה למתמטיקה.

יוצרת: רינת פודיסוק רייזנר

מטפלת באומנות ומרצה בתוכנית לטיפול באומנות לתואר שני באוניברסיטת בר-אילן, דוקטורנטית בחוג לתולדות האומנות יהודית בבר-אילן.

דיאלוג מגוון

ליצור סיפור חיים בפגישה

דיקנית הסטודנטים ותקווה ישראלית באקדמיה
תערוכה בנושא רב תרבותיות, בר־אילן 2021

